

Mezar

– MustafaSakarya · 24 Ağustos 2010

Zeynel mezarlıktan içeri girerken kirden kapkara olmuş elinde bir sigara, ağzında da biraz önce içtiği şarabın kokusu vardı. Darmadağınık saçları ve ne zamandır kesilmemiş uzun sakallarıyla mezarlığın içinde sallana sallana yürüyordu.

Sendeleyerek attığı birkaç adımdan sonra, yeni yapıldığı belli olan ve üzerine daha mermer lahzası bile konmamış bir mezarın başına geldi. Toprağın üzerinde buranın kime ait olduğunu gösteren eski bir tahta parçası vardı. Bu tahta parçasına yazılan isim kendi adı ve soyadıyla aynıydı. Zeynel önce kin dolu gözlerle mezara baktı. Ardından büyük bir nefretle konuşmaya başladı.

"Lan adi herif rahat mısın bakalım yerinde?..... Ne! Anlamadım.. Çok mu daraldın, boğuluyor musun? Yaaa.. demek ağzına burnuna çıyanlar, yılanlar doldu. Her yerini ısırıp, parçalıyorlar.. İyi de niye bu kadar feryat ediyorsun! Ölmeden önce sen de bu pis hayvanlar gibi değil miydin? Dur bakalım dur! Seni oraya gömeli daha bir gün oldu. Şöyle iyice çekte aklın başına bir gelsin. Ne sanmıştın yani, ölmekle kurtulacağını mi? Yaptığın pisliklerin hesapsız kalacağını mi? İşte şimdi böyle pişmanlık içinde kavrul kavrul dur. Ama oh olsun, çektiğin her zulüm müstehak sana.

Etrafındakiler seni kaç kere uyardı mı kendine çeki düzen ver diye? Hele ananla, baban, onlara yaptığın zulme rağmen, senin iyi olman için hep dua edip durmadılar mı? Sana "Harama yanaşma, kalp kırma, diline sahip ol" diye yalvarıp, yakarmadılar mı? Bunları hep, sen doğru yola gel de, aha bu akrepli çukura düşme diye yapmadılar mı? Ya zavallı karın! Senin pisliklerini temizlemek için ömrünü tüketti. Peki sen ne yaptın, habire horladın, dövdün biçareyi. Bir gün de olsa gün yüzü gösterdin mi? Nerde.. Dışarıda pis arkadaşlarının yolunu tuttun, eve geldiğinde de zehir kustun, kusturdun. Sen var ya sen beş para etmez adamın tekisin. İşte şimdi ebediyen çek bakalım yaptığın gaddarlıkların cezasını. Efendimm.! Çok mu pişmansın? Yaa demek pişmansın. Ah be öküz kafalı adam, pişman olmak için ilahla ki bu ateş çukuruna girmen mi gerekirdi?

Hiç mi umursamadın değil mi bu iğrenç hayatının nasıl bir karşılık bulacağını? Hiç mi düşünmedin günahlarla dolu geçen bu yaşamın şimdi olduğun yılanlı, çıyanlı kuyuda son bulacağını. Ha yanlış anlama bu yılanlı, çıyanlı kuyular senin gibi mendeburlar için, yoksa bu kuyuların zıttı olan gül bahçeleri de var. Sen ne demek istediğimi anladın. Ne o! Yoksa o ağlama sesleri senden mi geliyor? Şuna bak şuna! Şu feryat fığan, ölmeden önceki külhanbeyliğine, kabadayılığına yakışıyor mu hiç?

Bak gördün mü düştüğüm şu rezil, kepaze halini? Tamam dur ağlama. Dur ağlama diyorum sana. Anlıyorum zifiri karanlık orası, çok korkuyorsun. Görüyorum deliler gibi de pişmansın. Be hey akılsız adam şimdi beni iyi dinle. Bak sana şimdi bir şey söyleyeceğim. Seni buraya ben gömdüm ve gidiyorum.

Bir yıl sonra tekrar yanına geleceğim. Eğer bu bir senede aklını başına getirir eski pis huylarını terk edersen seni buradan çıkaracağım. Yok kendini değiştirmesen, ebediyen buradan çıkma ki, artık başkalarına da zarar verme.

Bir yıl sonra..

Zeynel bu kez mezarlıktan içeri girerken bir yıl öncesine kadar çok değişmişti. Saçları kısa ve taralıydı. Sakallarını da tamamen kesmişti. Bir yıldan beri ağzına bir damla içkide koymuyordu. Mezarlığın içinde sakin adımlarla bir süre yürüdükten sonra kendi ismiyle aynı olan mezarın başına geldi. Bu kez aynı mezara nefretle değil, daha sakin bir şekilde bakarak konuşmaya başladı.

"Ne yaptın bakalım? Bir sene sonunda kendini değiştirdin mi, yanlışlarını gördün mü? Evet mi? Demek evet. Bak sen yani toprağın altında yaşadığın bir yıllık ıstırap seni adam etmiş. Sen dua etki böyle bir fırsatın oldu. Kimseye verilmezdi bu, sen de biliyorsun. Eee.. şimdi oradan çıkıp insanların arasına karıştığında nasıl yaşamayı düşünüyorsun? Ha bu arada, bak şimdi vereceğin cevaplar çok önemli. Eğer doğru cevap verirsen birazdan seninle buradan beraber çıkıp gideceğiz, yok veremezsen ebedi olarak yaşadığın yeri gördün karar senin. Hımm.. hımm.. Aferin aferin. Demek bundan sonra canlarından bezdirdiğin anana babana of bile demeyeceksin. Güzel..Güzel..Demek cehennem hayatı yaşatıp, sürekli dövdüğün karına hak ettiği şefkati göstereceksin. Dur.. Dur daha anlatma Bu söylediklerin seni kurtarmaya yeter zaten. Bunlar yapman gerekenlerin en başında geliyordu. Anlaşılan sen adam olmuşsun. Hadi çık bakalım oradan da evimize gidelim."

Zeynel bu konuşmanın ardından mezarın üstünde kendi ismi yazılı tahtaya eline alıp fırlattı. Sonra da ağır ağır mezarın çıkış kapısına yöneldi.

Zeynel'in ardından, ona üzgünce bakan mezarlık bekçisi hafifçe kafasını salladı. Yanında durup da şaşkınlıkla az önce kendi kendine konuşan Zeynel'e bakan arkadaşına:

"Bu adam kim biliyor musun?" Bizim ilçeden. Adı Zeynel. Bu adam var ya bir sene önce serseri ayyaş adamın tekiydi. Anasına, babasına, karısına, çocuğuna yapmadığın zulüm kalmamıştı. En sonunda zavallılar, bunu terk edip gittiler. Sonra bu tek başına kalınca çok acı çekti, çok pişman oldu. Bir sene önce gelip yalandan açtığı mezara aklınca o pis Zeynel'i gömdü. Sonra adam olmak için kendi kendine söz verdi. Anlaşılan o ki olmuş da..